

Malířka a textilní
výtvarnice Lucie Králík
Rosická: „Šití miluju,
ale pravidla oděvního
designu a stříhy **BY MĚ
SVAZOVALY.**“

V tělesnějším kontaktu

FOTO NGUYEN THUONG THAO

LUCIE KRÁLÍK ROSICKÁ (*1998) propojuje tradiční textilní techniky se současnými tématy a zkoumá tělo, identitu i vnímání sebe samé. Její quilty, fantastické prošívání obrazy plné nahých žen i mužů, vypovídají o současné estetice fyzičnosti a také o společenských požadavcích na krásu. Po nedávné účasti na výstavě *Kiss: Monsters Kissing Better* v pražské DSC Gallery vystavovala koncem září díky Trafo Gallery na veletrhu současného umění *Contemporary Istanbul*, nyní její díla můžeme spatřit v nové univerzitní galerii v Ostravě. Se sochařkou pracující se sklem Janou Svobodovou tu má autorka vyšíváních momentek z (i vlastního) intimního života až do 6. listopadu výstavu s názvem *Vrstvy příběhů*. Umělkyně se v ní dotýká ženské tělesnosti, mezilidských vztahů, traumat i jejich léčby.

Na Instagramu, kde máte přes osm tisíc sledujících, prezentujete svou textilní tvorbu prodchnutou nahotou, ovšem nahotou vlastně neerotickou, estetizovanou. Jak to, že dokážete s nahými těly zacházet tak lehce a nenuceně?

Moji rodiče jsou sběrateli erotického umění, kterým jsem tak byla od mládí obklopena. Mně to nepřišlo nijak divné, vyrůstala jsem prostě v milující, benevolentní, svobodnomyslné rodině, ale když k nám přišli na návštěvu moji spolužáci z gymnázia, bývali z té explicitní sexuality všude po zdech a políčkách občas trochu vyjukání. Jsem toho názoru, že člověk vystavený nahotě si z ní vezme to, čemu ve svém věku a se svou zkušeností rozumí. Jako dítě jsem tak vnímala krásu zobrazených těl a dokonalest řemeslného provedení, neviděla jsem to jako sérii zadků, penisů a pubického ochlupení třeba na aktech Oldřicha Kulhánka, ale jako něco nádherného, co k lidem patří a před čím se jako dítě nemusím stydět ani se toho bát.

Typickým znakem vaší tvorby je fúze materiálů. Kombinujete třeba satén, samet a vatelín, které sešíváte dohromady, poté přidáváte pastely, prošlé kosmetické produkty, airbrush nebo gel lak na nehty. Nebála jste se, že vám vyučující na AVU nebo galeristé řeknou, že je to „málo umění“?

Naštěstí vůbec ne. Absolvovala jsem u Marka Meduny a Petra Duba v ateliéru Malba IV a pedagogové mi dávali úžasnou volnost, v tvorbě mě povzbuzovali. Toužila jsem být už na střední škole módní návrhářkou. Původně jsem se chtěla hlásit k oděvní designérce Liběně Rochové na UMPRUM do ateliéru Design oděvu a obuvi, ale nakonec se mi svět modelek s jeho touhou po až nezdravých tělesných parametrech zošklivil i v souvislosti s mou poruchou příjmu potravy. Přihlásila jsem se na AVU a hned napoprvé se tam dostala – v tu chvíli mě všechno kromě tvorby přestalo zajímat. Malba mi ale nestačila, potřebovala jsem být v těsnějším a tělesnějším kontaktu s materiálem, s látkou. Šití miluju, ale pravidla oděvního designu a střihy by mě svazovaly. Vytvořila jsem si raději svůj vlastní styl, vlastní regule.

V průběhu času se tato pravidla a techniky vyvíjely. Původně jste se soustředila na prošívání obrazy natažené na rámy; proč

jste během své rezidence v Karlových Varech začala experimentovat se „zkameněním“ prošívaných děl v minerálních vodách?

Prošla jsem si možná trochu kýčovitou prací s textilem a pracovala se k figurálnímu stylu. Byla jsem ve Varech na měsíc na umělecké rezidenci a dostaly jsme se sklárkou Annou Jožovou k dispozici prostory v samém středu města. Zelené údolí kolem říčky Teplé je nesmírně inspirativní, centrum architektonicky působí jako souostroví šlehačkových dortů uprostřed hvozdů a má silný genius loci. Bydlely jsme přímo naproti Vřídlu, každé ráno jsem se na ně chodila dívat. Napadlo mě: Co kdybych v něm svoje textilní obrazy a sítě nechala pokamenit? Domluvila jsem se se správcem Vřídla, který z toho byl zprvu nešťastný – to přece nemůže fungovat! Ale fungovalo, ačkoli mi nějaká dobročasná část děl vyhodila v domněnku, že jde o odpad. Ty kameně působící textury odkazují na kýčovité suvenýry z regionu. Právě ve Varech jsem zjistila, že jsem těhotná, a při převozu děl pak trochu řešila, že je voda z Vřídla mírně radioaktivní.

V nové galerii Fakulty umění Ostravské univerzity spolu s Janou Svobodovou vystavujete mimo jiné své vzájemně provázané diplomové práce. Ta vaše je monumentální instalací o rozměrech 9 x 6 metrů...

Původně jsem se s diplomkou dokonce vecpala do překrásného ateliéru monumentálního sochařství AVU, protože nikam jinač bych se s ní nevešla. Je takovým textilním dokumentem mého života během šesti let studia i šesti měsíců těhotenství, vše je do látky vepsáno ve zkratkách, symbolech a odkazech. V tom ateliéru bylo zvláštní boční světlo, které divákovi nedovolilo vidět quilt celý; v každou denní dobu a z každého úhlu slunce nasvětlovalo prošívaný textilní reliéf jinak. Pracovala jsem se světlem v tom smyslu, že ani vlastní paměť a vzpomínky nedokážeme pojmut jako celek. Vždy je něco ohlazené časem, zkrácené, chybné to.

Vaše diplomka s názvem *Mirror, Mirror on the Wall* (snad *Zrcadlo, zrcadlo*) pak zpochybňuje společenské normy, zkoumá dopad technologií na sebepojetí a redefinuje obraz ženského těla...

Inspirovala mě k ní pohádka o Sněhurce, ve které se zlá královna opakovaně ptá zrcadla, kdo je

v zemi zdejší nejkrásnější. Tyto triviální, povrchní nástroje potvrzování vlastní hodnoty jsou mi protivné. Sama jsem během své kratičké zkušenosti s modelingem trpěla poruchou příjmu potravy a dnes si dávám pozor na to, abych vnějšíkové zdání nepřeceňovala, stejně jako obrazy krásy, které nám servírují sociální sítě a módní časopisy.

Jste sice držitelkou prestižních grantů J&T a dalších a píše se o vás jako o generačním talentu, jenže jste promovala těhotná, dnes máte ročního syna. Jak to přijali vaši spolužáci a vyučující?

Na jednu stranu se se mnou radovali a pomáhali mi, na stranu druhou mě tak trochu pustili ze zřetel. Měla jsem dojem, jako bych byla neviditelná, postradatelná: Jó, Lucie, ta teď bude matkou, tak ať si tu něco vyšívá a pak to vrazí na on-line tržiště Fler, třeba si to nějaká jiná mamina koupí! Po diplomce jsem si trochu odpočala, jenže mě čekala výstava – a do toho mi lékařka sdělila, že bych měla do porodu ležet. Žádné běhání na poštu a vyzvedávání ráků a balíků látek! Aspoň jsem tedy kreslila a po porodu synka, který naštěstí krásně spal, se vrhla zpátky do provozu.

Jak moc vaší kariéře překazí, že jste se z metropole s manželem a synkem přestěhovala do Ostravy?

V této době už moc ne, ačkoli to není zvykem – přes solidně fungující dopravní infrastrukturu je Česká republika přece jen prago-centrická. Mnozí lidé v regionech peníze mají, ale ne vždy je chtějí investovat do umění. Proto je dobré mít galeristu v Praze, tam mám umělecké prostředí mnohem lépe přečtené. V tomto ohledu v Ostravě zatím tápu, ale zase tu mám nádherný, více než stometrový světlý ateliér, který mi moji pražští kamarádi závidí. Jednou za měsíc jednoduše nabalím auto plné obrazů a jedu se s nimi prezentovat do Prahy.

Vyjížděla jste kdysi podstatně dál. Se skupinou pěti přátel jste byla koncem roku 2022 na umělecké rezidenci v New Yorku, kde to prý bylo celkem dobrodružné...

Měla jsem to štěstí, že mě manžel krátce po svatbě pustil na tři měsíce za oceán! Sám tam byl tou dobou pracovně také a o víkendech jsme se potkávali na Manhattanu a v okolí. Náš pobyt byl velký punk – bydleli jsme na Man-

hattanu, v domečku v Harlemu, a já dojížděla pracovat do New Jersey, do asi dvanáctitisícového města Guttenberg, kde jsem pak ve studiu Guttenberg Arts měla výstavu. Bylo skvělé cestovat proti obrovskému proudu lidí, který se na pracovní dobu valil do centra New Yorku. A další věc – byla to velká zkouška intimity, protože jsme spolu bydlely čtyři holky v jednom pokoji. Dospělé, sebevědomé, už hotové ženy, z nichž některé tvořily přímo v bytě, takže se matrace i s ložním prádlem opřely o zeď a ejhle, ateliér! Vstávala jsem v půl šesté ráno, abych jako správná šprtka stihla on-line přednášky z dějin umění doma na AVU...

Koncem září jste se vrátila z veletrhu současného umění *Contemporary Istanbul*. Jaké to tam bylo?

Vystavovat v zahraničí je vždycky skvělá zkušenost. Nikdy nevíte, jak budou lidé mimo rodinou hroudu vaše obrazy vnímat. Měla jsem trochu obavy, abych příliš nepohoršovala. Ale setkala jsem se s velmi pozitivním ohlaselem, má díla budou po veletrhu hned v několika zajímavých sbírkách. Několikrát jsme si všimli, jak se u obrazů srovnávají skupinky žen a až se studem si díla fotí. Ale taky jsme dostali reakce, že teď se v Turecku nejvíce prodávají erotická díla a že jsme vlastně dost umírněné... Co se techniky týče, v Turecku se s prošíváním pracuje, mají tradiční deky-quilty *yorgany*. Domů jsem si dovezla množství lokálně tkaných látek; z nich se chystám šít díla, která pak chci vystavit na sólové výstavě v Trafó Gallery příští rok.

Ve svých textilních obrazech i jinde reflektujete proměnu ženské zkušenosti. Jak ovlivnilo vaši tvorbu mateřství?

Okamžitě se mi vybavil jeden můj obraz, na němž mi můj syn, ztvárněný jako Botticelliho amor, míří šípem přímo na hlavu. Ano, mohu teď pracovat, jen dokud mi to malý dovolí, má nade mnou a nad mou prací absolutní moc. Přesto přemýšlím o zahraničním doktorském studiu třeba ve Vídni, ale hlavně doufám, že se mi podaří navázat spolupráci s nějakou zahraniční galerií. Český trh je přece jen malý a já dělám specifické věci. Teď jsem třeba udělala obraz a kamarádka se z něj pokusí ušít šaty – nechci se nechat ničím svazovat.

KATEŘINA KADLECOVÁ